

дини и двороветѣ се заслонятъ съ бухкави ароматни облаци отъ цвѣтъ, тъй както по небето се разтила презъ топлитѣ лѣтни нощи млѣчния пжтъ, съ своитѣ феерични вуали. . . И пакъ се спрѣ мисълъта му по двата Габара. Отъ какъ напусна Сребърна дветѣ дървета му се вестяха често на сънъ и виждаше ги той всѣкога замислени и тжжни, да шепнатъ нѣкаква невнятна приказка на изгрѣлата луна въ късна нощъ. Двата габара се вживиха въ въображението му като две оскърбени души, които всѣка вечеръ, кога се подаде луната изъ възточни далнини — тѣ, потъмнѣлитѣ габари, провисваха грани подъ луннитѣ лжчи и дълго нашепватъ молитва на наболѣла душа. Присъняваше му се кръста на църковното кубе, разперилъ ржце надъ село, като че се моли; присъняваше му се вѣтренната мелница, отпуснала крила, сякашъ кацнала птица отъ незнайни страни и чака да я лѣхне леко-крилъ бѣломорецъ и да полети връхъ село — радостъ да възвести. . . виждаше той: габаритѣ, кръста, мелницата, както ги гледаше отъ падината преди напуцане на родно село; чуваше му се на сънъ нѣкой гласъ, който витае надъ потъмнѣла родина и пѣе:

— „О, Добруджа, ако те забравя езика ми да онѣмѣй!“

Пробуденъ Петъръ Габара дълго мислѣше по роденъ край и почувства потрѣба да се завърне въ село. Той намираше, че може да се завърне съ Стойка въ Сребърна и че съ сина си ще може да работи тамъ, гдето трѣба да се буди народенъ духъ; гдето на чужденеца трѣба да се покаже, че не му е мѣстото въ Добруджа. И че всѣки, който дири спокойствие далечъ отъ онѣзи, които се нуждаятъ отъ подкрепа, е бѣглецъ. Тази мисълъ бавно, но твърдо се въземаше въ главата му; закрепваше и се превъзмогна въ непреодолимо желание.